

«Espanya»

«Espanya» Republicana de Catalunya

lars. Les altres, com haurien d'administrar-se? Sembla que tothom està d'acord que la collectivització, en la forma que s'ha fet fins ara, ha estat un fracàs. En vista d'això, apareix la tendència a convertir les empreses collectivitzades en cooperatives de producció. Ho trobem molt encertat. En primer lloc d'un punt de vista econòmic-administratiu, ja que l'organització cooperativa té ja una vida de molts anys, durant els quals, ha demostrat abastament que és capaç de donar bons resultats. El moviment cooperativista anglès, amb prop d'un segle d'èxits creixents, n'és un bon exemple. En segon lloc, d'un punt de vista jurídic i social, puix que la constitució de la cooperativa situa les coses al seu lloc, abarca clarament els drets i els deures de cadascú i engendra, en els membres de la cooperativa, a la vegada, els sentiments de propietat i de responsabilitat. En tercer lloc, d'un punt de vista internacional, ja que la cooperativa, tothom sap el que és i no suscita els recels que despertava una cosa tan vaga i d'aparença tan subversiva com la collectivització.

NACIONALITZACIÓ

Hi ha, però, com hem dit, branques de l'Economia que caldria nacionalitzar. Sobre algunes d'e-

lles no en tenim cap dubte; són la Banca, els carrils, les mines i els boscos. En totes elles l'administració per l'Estat té avantatges indubtables sobre l'administració pels particulars; algunes d'elles han estat nacionalitzades en alguns països, amb resultats satisfactoris, i si no ho són fotes, és sens dubte, per la resistència que oposen els interessos afectats. Aquí, on hem eliminat aquests interessos, no hi ha cap raó seriosa que s'oposi a la nacionalització. Hi ha, en canvi, altres indústries en què és discutible la conveniència de la nacionalització: són, per exemple la del sucre, la tèxtil, la dels metalls, la dels transports marítims, la dels transports per carretera, etc. En elles, l'administració per l'Estat tindria avantatges i inconvenients, respecte a l'administració per les empreses privades, i cal estudiar si els primers són superiors o inferiors als segons. En cada cas, hauria de dictaminar una Comissió d'economistes i de sècnics.

ELS ASSALARIATS

La reforma agrària i la transformació de les collectivitzacions en cooperatives crearan una sèrie de petits propietaris agrícoles i industrials. El nombre dels que són purament assalariats disminuirà, per tant, notablement. Però

aquests no desapareixeran. En quedaran, amb tota certesa, en la indústria i en el comerç i probablement al camp també. I en una societat socialment avançada, com la que voldríem crear, cal que l'Estat consagri a aquests obrers la màxima atenció. Nosaltres proposaríem l'establiment immediat, de seguida que s'acabi la guerra i es normalitzi la situació d'un sistema complet de previsió social que cobreixi tots els riscos de l'obrer, malaltia, accidents, morts, vellesa, maternitat, atur, a càrrec exclusivament de l'Estat, és a dir, sense pagament de quotes pel patró i per l'obrer, com es fa en règim d'assegurança. També proposaríem que l'Estat consagres un gran interès a la política de l'habitatge, encaminada a facilitar, en un termini no massa llarg, una llar confortable a tots els treballadors.

REFORMA

TRIBUTÀRIA

D'on treurà l'Estat recursos per fer tot això? De la tributació, naturalment. Com hem dit repetides vegades, caldrà reformar radicalment el nostre sistema tributari. Aquest consta principalment d'impostos indicats que pesen proporcionalment amb més força sobre les classes humils que sobre les benestants. Molts d'aquests impostos haurien d'ésser suprimits. I caldria crear ser suprimits. I caldria crear, en canvi, una forta tributació directa i progressiva per mitjà d'un impost sobre la renda del tipus de l'«income-tax» anglès. És a dir, un impost que grava els ingressos totals de l'individu en una proporció que varia segons la magnitud d'aquests interessos i segons que representin interessos del capital, rendiments del treball o una mica de cada cosa, i que és, naturalment, més elevada com més elevats són els ingressos i com més lluny estan de representar un fruit del treball propi. En els Estats més avançats econòmicament i socialment, es considera l'impost sobre la renda com el mitjà més pràctic per redistribuir la riquesa i àdhuc per arribar a la implantació del socialisme: això últim es podria aconseguir gradualment, elevat l'impost fins que absorvis el 100 per 100 dels ingressos procedents del capital. A Anglaterra, l'«income-tax» proporciona la meitat dels ingressos del pressupost. Aquí hauria de servir per pagar els serveis socials que proposem. Cal tenir en compte que pot haver-hi gent que torni a enriquir-se i si volem evitar la repetició periòdica de revolucions, cal fer participar fortament la col·lectivitat d'aquest enriquiment. Per a les rendes elevades i procedents del capital, l'impost hauria d'absorbir bastant més del 50 per 100.

LES CRISIS ECONÒMIQUES

Si el nostre país s'organitza en la forma que hem descrit (nacionalització de les branques de l'E-

conomia d'interès públic, administració de les petites per menestrals, cultiu de la terra pels seus propietaris), la seva estructura econòmic-social la trobaríem excel·lent, i ens sembla que tindria una gran estabilitat. Però cal no oblidar que fonamentalment fóra encara una estructura capitalista, és a dir, que per la majoria dels ciutadans, el motor econòmic fóra encara el guany privat. Per tant, quedaria subjecte a les fluctuacions de la conjuntura pròpies del règim capitalista, és a dir, a les crisis i a llur manifestació més dolorosa: l'atur forçós. Cal per tant que ens preocupem de seguir una política econòmica que eviti o almenys atenui les crisis. Nosaltres creiem que després dels estudis i de les experiències d'aquests últims anys, es pot afirmar que hi ha una política que permet d'obtenir aquests resultats. És la que s'anomena generalment d'expansió o de reflacció i s'oposa a l'anomenada de deflació, d'austeritat, d'ortodòxia financera, etcètera. Consisteix essencialment en no mantenir excessivament elevat el canvi de la moneda nacional, en fer baixar, tant com sigui possible, el tipus d'interès, i en emprendre un pla d'obres públiques finançat no pas amb impostos, sinó amb emprèstits i amb creació

de diner. Durant els anys de depressió que començaren el 1929, hem vist com tots els països, mentre practicaven una política de deflació, anaren empitjorant econòmicament, i a mesura que han anat adoptant la d'expansió, han començat a millorar. Gràcies a haver seguit aquesta, gairebé des del començament, Suècia, un país que per la seva estructura econòmica (industrialització avançada, dependència estreta del mercat mundial), semblava que hauria de sofrir intensament la crisi, tot just la va sentir. L'exemple de Suècia ha estat seguit primer pels altres Estats escandinaus, Anglaterra i el seu Imperi, després pels Estats Units, després per Bèlgica, finalment pel «bloc or», França, Holanda i Suïssa. I tots, en seguir-lo, han experimentat un alleujament immediat i una ràpida millora.

En resum, si creiem que la Revolució no ens assegurarà la prosperitat indefinida, creiem també que la crisi econòmica no ens ha de fer ara la por que feia fa vint anys o fa sis anys, ja que un Govern intel·ligent i decidit disposa avui d'una experiència i d'uns mitjans que li permeten combatre-la.

“ESPARTACUS”
EL COMITÉ EXECUTIU

COM ES ESQUERRA REPUBLICANA

Cal avesar-se a considerar Esquerra Republicana, no com cada militant particularment la voldria, sinó tal com realment és. O sigui, com una coincidència de force sdistintes unides per a la realització d'un programa comú. Als uns, aquest programa pot satisfer-los plenament. D'altres, un cop aconseguit, volen superar-lo. L'important és que tots hi siguem lleials mentre el duem a la pràctica, puix queentre tots l'hem elaborat i tots l'hem acceptat lliurement. Unió i acció comú en el que ens acosta: llibertat i comprensió en el que ens separa. Tal fou, i no de renunciament de les pròpies conviccions, la bandera que aixecà Macià en la Conferència d'Esquerres l'any 1931, i aquesta, i no una d'intransigències, fou la que acceptà i manté Esquerra Republicana.

**

és evident que Esquerra Republicana no està definida com ho estan les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català» —ja abans de la Conferència d'Esquerres— com a organització política classista, proletària, però també és evident, que caben perfectament dins Esquerra Republicana sense que hagin de renunciar per res al seu ideari.

Podria ésser d'altra manera, si amb aquest ideari, i amb Fran-

cisc Macià al front, acudiren a la Conferència d'Esquerres, i fundaren, amb les forces afins Esquerra Republicana?

Tots sabem com i per què nasqué Esquerra Republicana de Catalunya. Nasqué amb una finalitat ben concreta: la de constituir un bloc revolucionari per a tombar el règim monàrquic, consubstancial amb l'opressió de Catalunya i l'expoliació dels proletaris; nasqué per tal d'acabar amb el militarisme, amb la clericalia i amb tota la podridura de l'engrnatge de l'administració pública.

S'han complert, però, totes aquestes consignes, totes aquestes orientacions; tot aquest vast programa social que té Esquerra Republicana de Catalunya?

Nosaltres, francament, creiem que no. Creiem que cal fer molta feina des del Govern de la nostra Pàtria i des del Partit. Que cal donar solucions i orientacions, des del Partit, als homes que, en nom d'aquest, dirigeixen la política del nostre Poble.

I és davant de tot això, en vista del panorama social i polític que hi ha avui dia a Catalunya, que creiem nosaltres que en compliment dels principis del Partit, poden ambicionar-se unes solucions molt més enllà del programa mínim que, avui, tots ens hem compromès a servir.

